

אנו גאלינים

1 כי הארץ הזאת היא מוגדת לשני עמיה — עם ישראל והעם הפלסטיני.

2 כי לב הפינסוף בין העם היהודי והעולם הערבי הוא העימות החיסטורי בין שני עמי הארץ הזאת, היקרה ל שניהם.

3 כי הדרך היחידה לשלום היא דו־קיום של שתי מדינות ריבוניות, שכל אחת מהן תהיה בית לאומי לעמה — מדינת ישראל מזה ומדינת פלסטין מזה.

4 כי כינון מדינת פלסטין הריבונית לצד מדינת ישראל יהיה פרי משאומתן בין ממשלת ישראל ובין האירגון ל שיהרור פלסטין, כהיותו הנציגות הלאומית המוכרת של העם הפלסטיני.

5 כי הגבול בין ישראל ופלסטין צריך להפוך את שני היה קיים לפני מלחמת יוני 1967. שינויים בדת־מהותיים בקו זה ייתכנו על בסיס של הסכמה הדדית בלבד.

6 כי ירושלים, בהיותה מקודשת לשני העמים, ראוייה ל מעמד ויהודי. היא תישאר שומה ביחידה עירונית, ופתו חת לבני כל העמים והדתות, בעוד חלקה היהודי משמש כבירת ישראל וחלקה הערבי כבירת פלסטין.

7 כי הגבול בין ישראל ופלסטין צריך להיות פתוח לתנוי עה חופשית של אזרחים וסחורות ברחבי הארץ כולה. לא יתיישבו פלסטינים בישראל ולא ישראלים בפלסטין, אלא בהסכמתן ההדדית של שתי הממשלות.

8 כי הטראגדיה הלאומית והאנושית של הפליטים הפלסטינים תבוא על פיתרונה בתנועת־ישבות למדינת פלסטין, תוך קליטת מיספר סביר ומוסכם מהם כמדינת ישראל, ובמסגרת סיוע בינלאומי רחבי־היקף.

9 כי השלבים הראשונים של הדו־קיום הישראלי־פלסטיני יהיו כדו־דו־כוחון שיוסכמו הדדית. יובטח שבא זר לא ייכנס לתחומי אף אחת משתי המדינות.

10 כי שתי המדינות תהיינה ריבוניות בכל התחומים, לר כות תחומי הענייה והשכות. מדינת ישראל תשמור על זיקתה לעם היהודי ברחבי העולם, ומדינת פלסטין על זיקתה לעולם הערבי.

11 כי שתי המדינות תשאפנה לקיום דו־ישית רצוף להעמי קת היחסים ביניהן לפיתרון בעיות משותפות, לטובת שני עמי הארץ. כל שינוי בבסיס הדו־קיום של שתי המדינות יתכן רק תוך הסכמה חופשית ביניהן.

12 כי הסדר היחסים בין עמי פלסטין וירדן הוא בעייתם הבידועית של שני עמים אלה, ואין ישראל צד לה, כל עוד לא יעורער בסיס הדו־קיום הישראלי־פלסטיני.

13 כי טובת כל עמי המרחב מחייבת אירגון איזורי כולל — מדיני, כלכלי, תרבותי וביטחוני — שבו תשולכנה מדינת ישראל ומדינת פלסטין.

אנו קוראים

לכל הישראלים הרואים בעקרונות אלה את הדרך לביסוס ריבונותה, שלמותה, ביטחונה ושיג שוגה של מדינת ישראל, להקים יחד עמנו את

המועצה הישראלית למען שלום ישראל־פלסטין

מועצה זו תסביר, בישראל וברחבי העולם, את הצורך החיוני בדו־קיום ישראלי־פלסטיני, ותחתור לקיים דו־שיח עם כל הגורמים הפלסטינים הנכו נים להידברות בין שני עמי הארץ.

אורי אבנרי 'וסי אמית' עמוס קינן

הודעות הצטרפות ותרומות למימון המועצה נא להפנות לוועד היוום, ת.ד. 136, תל־אביב.

במדינה

העם

קליפת הביצה השבורה

בשביב רבין תחיה

זאת גדולה מרה —

גם אם פורד

ימתיק אותה

אי־אפשר להחזיר לקדמותה ביצה ש קליפתה נשברה. הוא הרין ביחסי ישר אל—ארצות־הברית. כאשר החליט יצחק רבין לפוצץ את שליחות קיסניג'ר, ולהנ חיל ברגע המכאיב ביותר מכה אישית על יוקרתם של ג'ראלד פורד וקיסניג'ר עצמו, הוא שם קץ לאינטימיות ששררה במשך עשר שנים בין ממשלות וושינגטון וירושלים.

הפגישה הנערכת השבוע בין רבין ופורד לא תחזיר את הביצה לקדמותה. היא יכולה רק להדביק את השברים, איכשהו. תלמיד סופה. הדבר מתבטא כימעט בכל סימני־הלוואי של הביקור.

פורד לא נפגש עם רבין לפני שנפגש עם אנוואר אל־סאדאת. הוא גם אינו נפגש עם ראש ממשלת־ישראל באמצע הדרך, כפי שעשה עם נשיא מצריים. רבין וזמן לושינגטון, כמו תלמיד סופה שנקרא להתייצב בחדר־המנהל, אחרי שעיקרי הדברים כבר סוכמו בין פורד וסאדאת. ל רבין לא נותר, למעשה, אלא להשיב הן או לאו.

גם לגבי תשובה זו השתנה המצב. כי מאז פיצוץ מסע קיסניג'ר, נתגלה האגרוף ה אמריקאי מתחת לכפפת־המשי. זרם הכסף התדלדל. עיסקות נשק עוככו. אולי בפעם הרא שונה הבינה כל צמרת ישראל שהתלות הישראלית בארצות הברית, מכל הבחינות, היא עצומה — חזקה הרבה יותר כפי שהיה נדמה בימי האינטימיות.

רבין ניסה להשיב עליידי החתמת 76 סנטורים על כתב תמיכה בישראל. הסנטורים, התלויים בקולות ובכספים יהר דיים, חתמו ברצון. אך כאשר גברה השימחה בירושלים, הם רמוז בצורה ברורה כי אין לפרש את החתימה כתמיכה במדיניות הנוקשה של ממשלת ישראל. מבחינה זו, אין הבדל בין עמדת הסנטורים לבין עמדת פורד־קיסניג'ר.

כבוד תמורת כניעה.

בפני רבין תועמד בושינגטון הברירה בין שלוש אפשרויות:

● קבלת הסכם פורד־סאדאת על הס סדר־ביניים. המקביל פחות או יותר להס כם קיסניג'ר־סאדאת שנידחה בשעתו על ידי רבין. ייתכן שהאמריקאים ימתיקו כני עה זו עליידי שינוי קטן, מילולי בעיקרו. בהצעה המצרית. לאחר־מכן תכונס ועידת ז'נבה.

● כינוס מייד של ועידת־ז'נבה, שבה תציג ארצות־הברית את "תוכנית פורד". שתהיה מהדורה חדשה של תוכנית־רוג'רס. ● מילחמה, שבה לא תוכל ישראל לסמוך על תמיכה אמריקאית אוטומטית, כמו בשתי הפעמים הקודמות. אחרי המילחמה בוודאי תכונס ועידת־ז'נבה.

קרב לוודאי שרבין יבחר באפשרות הראשונה — ואיש אינו מספק בכך בושינגטון. לכן ישתדלו להקל על ראש ממשלת ישראל, להעניק לו את מיטב הכבוד. אם בא רבין לקבל את דינו של פורד, יוכל פורד להרשות לעצמו להת יחס אליו יפה, לפחות למראית־עין.

דיעות

הדרך לאושוזן ישראלית

דחסף את האינטליגנציה

הערבית מן הצמרת

עד לבוגריהתיכון — זוהי

תוכניתו של אהרון דווידי

אילו הוחלפו בכתבה כמה מילות־מפתח — כגון "ערבים", "מצריים" — במילים

אחרות, היא היתה דומה לעמוד מתוך ה־אני מאמין של אדולף היטלר, מיי קאמ 99.

אבל האיש שהביע את דעתו מעל עמודי ידיעות אחרונות השבוע הוא לוחם ישר אלי ותיק, אלוף־מישנה (מיל.), וכיום מרצה לגיאוגרפיה באוניברסיטת תל־אביב: אהרון דווידי.

בהשוואה לדעותיו, אריק שרון הוא תבוסתו, ומנחם בגין יונה קיצונית.

מילחמת־מנע. דווידי נתבקש עליידי כתב ידיעות, איתן חבר, להשיב על ת שאלה, "למה עלינו להתכונן אחרי המילחמה הבאה?"

על שאלה מוזרה זו השיב הקצין־המחנך:

"קודם־כל עלינו להתכונן למילחמה הר קרובה. צריך לשאוף שנעשה אותה לא כפי שהערבים רוצים... אסור לנו לוותר על מילחמת־מנע. לארדוקא בקווי־החזית ה־גיאוגרפיים, אלא מילחמת־מנע בכל מקום שהוא. מכל כיוון, לכל מקום. הדבר הזה יביא מיד לכך שהם יפצלו את כוחותיהם, יסוו מן המתכונן מראש ויצטרכו להחזיק הרבה מאוד אמצעים להגנה."

מילחמת־מנע היא מילת־צופן להתקפה

רבין על שער שבועון אמריקאי האגרוף מתחת 1967

ישראלית יזומה. לגבי דווידי, אין בעיות כמו התערבות סובייטית, אמבארגו ושאר קטנות.

את מי צריכה ישראל לתקוף?

"כל ארצות־ערב נמצאות במצב־מילחמה איתנו וגם אלה שאין להם גבול משותף איתנו, הן אויבות שלנו ומועמדות לקבל מכה קשה מאיתנו.

"מה זה אומר? זה אומר שקדאפי יצטרך להוציא 15 מיליארד פהנטסי כזה עם כל צריך את זה גם נגד מצרים ולא רק נגד דנו. בינתיים הוא יתבצר לו והוא ימקש לו, והוא יתעסק עם עצמו. גם כוויית תיא לץ להתעסק עם עצמה. מדינות־ערב מוכי רחות להבין שכל סיוע למילחמה היא מילחמה נגדנו. כל זה אומר שבהכרח מתעכבת התפתחותו והפער בינינו לביניהן ימשיך לגדול. באופן ישיר וייווחו מזה ארצות אירופה, אשר יחזירו לעצמן את כספי ה נפט תמורת נשק שילך ויתיישן."

"עד בוגר תיכון". יש נאיביות מסוי יימת בהנחה שישראל הענייה תוכל להת חרות במירון־חימוש פנטסטי כזה עם כל העולם הערבי, שהכנסות־הנפט שלו עולות עתה פי כמה וכמה על התוצר הלאומי ה גולמי של ישראל. אך אין זה מרתיע את דווידי.

עד כאן יכולות דיעותיו להחשב כהשי קפה ניצית קיצונית. שהיא עדיין בגדר המקובל. אך ההמשך חורג מכל המוסכמות.

(החשך בעמוד 17)